

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/26/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814210253
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814210253.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členov JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: Q. W. U., s.r.o., so sídlom v X., L. 5, IČO E., zast. O. W., s.r.o., so sídlom v X., L. 5, proti odporkyni: T. T., nar. X.XX.XXXX, bytom L., X. XXX/X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, a to C. združenia P. C. L. U., P. námestie 7, X., IČO: XX XXX E., právne zastúpeného Y. X. Y., advokátom, J. XX, X., v konaní o zaplatenie 71,01 eur s prísl., o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 25. augusta 2014, č.k. 12C/110/2014-34, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal voči odporkyni zaplatenia sumy 71,01 eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.06.2010 do 20.08.2010 vo výške 0,53 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 71,01 eur od 21.08.2010 do zaplatenia a súčasne navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ svoj nárok odôvodňoval tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.9. 2012, uzavretej medzi postupcom, U. sporiteľňa, a.s., so sídlom v X. (ďalej len „SLSP“) a navrhovateľom, postúpil postupca na navrhovateľa uvedenú pohľadávku voči odporkyni. Právny predchodca navrhovateľa a odporkyňa uzavreli dňa 20.9. 2005 Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“). Predmetom úveru bolo poskytnutie peňažných prostriedkov odporkyni, ktorá sa zaviazala tieto uhrádzať v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas, ktorú povinnosť si nespĺnila, čím sa dostala do omeškania. Ku dňu postúpenia pohľadávka navrhovateľa predstavovala sumu 1.166,30 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 718,25 eur, z riadneho úroku 135,62 eur a z úroku z omeškania vo výške 312,- eur. Sumu 312,43 eur predstavujúcu úrok z omeškania si v tomto konaní navrhovateľ neuplatnil. Podľa Zmluvy postupca poskytol odporkyni úver vo výške 863,04 eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach po 23,67 eur, vždy k 20. dňu v mesiaci. V konaní si uplatňuje len splátky úveru splatné od 20.6. 2010 do 20.8. 2010 v počte 3 a v celkovej výške 71,01 eur. Odporkyňa žiadala návrh v celom rozsahu zamietnuť, vznesla námietku premlčania nároku. Nespochybnila, že uzatvorila s právnym predchodcom navrhovateľa Zmluvu, na základe ktorej jej tento poskytol sumu 26.000,- Sk. Tvrdila tiež, že svoje zmluvné povinnosti voči právnemu predchodcovi navrhovateľa si spočiatku plnila, neskôr však prišla o prácu a preto si následne už neplnila. K výške uplatnenej istiny sa vyjadriť nevedela.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa zistil, že právny predchodca navrhovateľa, SLSP a odporkyňa uzavreli dňa 20.9. 2005 Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej SLSP poskytla odporkyňi peňažné prostriedky vo výške 26.000,- Sk (863,04 eur), ktorý úver mal byť splácaný v mesačných splátkach po 713,- Sk (23,67 eur), vždy k 20. dňu v mesiaci. Odporkyňa sa zaviazala uhrádzať poskytnuté finančné prostriedky v pravidelných mesačných splátkach riadne a včas, ktorú povinnosť si nespĺnila, dostala sa do omeškania a ku dňu postúpenia pohľadávka navrhovateľa z úveru predstavovala sumu 1.166,30 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 718,25 eur, z riadneho úroku 135,62 eur a z úroku z omeškania vo výške 312,- eur. V konaní si navrhovateľ uplatnil len splátky úveru splatné od 20.6. 2010 do 20.8. 2010 v počte 3 a v celkovej výške 71,01 eur.

Na danú vec súd prvého stupňa aplikoval ust. § 52 ods. 1 OZ platného a účinného ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, § 52 ods. 2, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/, b/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 a § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka, s odkazom na ktoré v odôvodnení uviedol, že právny vzťah medzi účastníkmi konania považoval jednoznačne za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je potrebné z dôvodu jeho premlčania v celom rozsahu zamietnuť. Závazkový vzťah medzi účastníkmi posudzoval podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 52 ods. 2), podľa predpisov ktorého je premlčacia doba trojročná. V konaní bolo z tvrdenia navrhovateľa zistené, že dlh odporkyne sa stal v celom rozsahu splatným dňa 20.8. 2010, kedy bola medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou dohodnutá konečná splatnosť úveru. Návrh na začatie konania bol na súd navrhovateľom podaný dňa 9.6. 2014, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.. V konaní si náhradu trov konania uplatnil len navrhovateľ, ktorý v konaní úspešný nebol a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu a navrhoval odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie za použitia § 220 O.s.p. zmenil tak, že navrhovateľovi v celom rozsahu bude priznaný ním uplatnený nárok, ako aj náhrada trov konania, prípadne žiadal o zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil nedostatočne zisteným skutkovým stavom, čím uplatnil dôvod odvolania uvedený v ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a nesprávnym právnym posúdením veci, čím uplatnil dôvod odvolania uvedený v ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.. Namietal, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, ktorá je absolútnym obchodno-závazkovým vzťahom a to aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Poukázal na to, že predmetná úverová zmluva bola uzavretá dňa 20.09.2005, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ust. § 52 - 54 OZ len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku, v dôsledku čoho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ust. § 879f ods. 3 OZ. Novelizovaným ust. § 52 ods. 1 OZ sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 01.01.2008, čo znamená, že pokiaľ ako v tomto prípade pred 01.01.2008 bola uzavretá zmluva o úvere, kde bol dlžník spotrebiteľ, nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred týmto obdobím posudzovať podľa ust. § 52 - 54 OZ bez ohľadu na povahu účastníkov. Na podporu svojho právneho názoru v tomto smere poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov a tiež na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2MCdo/3/2001 zo dňa 28.04.2011, v ktorom bolo vyslovené, že záväzkové vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka a tiež na rozhodnutie NS SR 6MCdo/4/2012 zo dňa 27.03.2013, v zmysle ktorého na otázku premlčania uplatneného nároku v prípade obchodno-závazkového vzťahu založeného zmluvou o úvere, je potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka.

Odporkyňa, ani vedľajší účastník na strane odporkyne nevyužili svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

Krajský súd Trenčín, ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou a včas, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa §

214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, preto ho za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a) až f) citovaného zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ vychádzajúc z obsahu podaného odvolania uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 205, ods. 2 písm. c) O.s.p. (neúplné zistenie skutkového stavu z dôvodu nevykonania navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností) a § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Keďže navrhovateľ v odvolaní neuvádza žiaden navrhovaný dôkaz, ktorý by súdom prvého stupňa nebol vykonaný, uplatnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 205, ods. 2 písm. c) O.s.p. (neúplné zistenie skutkového stavu z dôvodu nevykonania navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností) nemá opodstatnenie.

Navrhovateľ ďalej vo svojom odvolaní uplatňoval dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. spočívajúci v tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo vidí v nesprávnej aplikácii Občianskeho zákonníka na právny vzťah založený medzi účastníkmi konania zmluvou o úvere.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), je daný podľa súdnej praxe v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania, odvolací súd dospel k záveru o nespôsobilosti uvedeného odvolacieho dôvodu pre jeho nenaplnenie privodiť v prospech navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad uvedených v ust. § 132 O.s.p., z ktorých dospel následne aj k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Na zistený skutkový stav tiež aplikoval ustanovenia správnych právnych predpisov a v konaní odvolacím súdom nebola zistená žiadna vada, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V preskúmvanej veci súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na právnom závere spočívajúcom v premlčaní uplatňovaného nároku.

Odvolací súd zastáva názor, že prvostupňový súd postupoval správne, keď na danú vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní práva podľa § 100, ods. 1, § 101. Aj keď má úverová zmluva charakter absolútneho obchodu, na uvedené právne inštitúty je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené v aplikáčnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 19. júna 2013 č.k. I. ÚS 402/2013-10, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku, nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. S Obchodným zákonníkom je totiž spojená dlhšia premlčacia doba štvorročná (ktorá má práve pre stranu v postavení dlžníka aj spotrebiteľa rozhodujúci význam, keďže jemu vzniká dlh -povinnosť na majetkové plnenie, ktoré je predmetom premlčania), v porovnaní s kratšou premlčacou dobou v Občianskom zákonníku (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.01.2011 sp.zn. 5M Cdo 20/2009.) Odvolací súd v tomto zmysle súhlasí s názorom odvolateľa o nemožnosti obligatórneho použitia Občianskeho zákonníka na vzťahy upravené spotrebiteľskou zmluvou. Vždy je totiž potrebné zvažovať, ktorá právna úprava je pre spotrebiteľa výhodnejšia.

Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne expressis verbis vyriešila výkladové rozdiely, na ktoré sa odvoláva navrhovateľ (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z dôvodovej správy k zákonu vyplýva, že cieľom jej prijatia je odstrániť výkladové problémy v otázke

použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, s nimi súvisiace vzťahy a osobitne vzťahy tzv. akcesorického charakteru. Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe spotrebiteľskej zmluvy sa vždy použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z tohto dôvodu sa preferuje priorita Občianskeho zákonníka, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší a to na celý režim právneho vzťahu, aj keby sa na právny režim mohla použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie zachytáva prevažujúcu výkladovú prax a jeho cieľom je iba výslovne stanoviť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky.

K tvrdeniu odvolateľa, že v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu u dielo a na iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, nie na úverovú zmluvu podľa Obchodného zákonníka, odvolací súd uvádza, že uzatvorená zmluva je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 Občianskeho zákonníka účinného od 01.04.2004 vychádzajúc z európskej legislatívy (Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5.4. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Splňa totiž náležitosti spotrebiteľskej zmluvy pozitívne vymedzené v citovanom ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ktoré treba vykladať v spojení s európskou legislatívou vtedy platnou a účinnou a s dôvodovou správou k následnej novelizácii zákonom č. 568/2007 Z. z., v zmysle ktorej tam uvedený výpočet právnych foriem spotrebiteľských zmlúv je len demonštratívny a teda spotrebiteľskou zmluvou môžu byť aj iné zmluvy. Zmluva uzatvorená účastníkmi spĺňa súčasne náležitosti typovej zmluvy podľa zákona č. 634/1992 Zb. v znení účinnom a platnom ku dňu uzavretia zmluvy, a to § 23a ods. 2, podľa ktorého na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, použijú sa primerane ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Súd prvého stupňa teda postupoval správne, keď aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka na právne posúdenie daného vzťahu a to ustanovenia upravujúce premlčaciu dobu, vo vzťahu k čomu správne posúdil aj nárok navrhovateľa ako premlčaný, z ktorého dôvodu tento zamietol.

Navrhovateľom uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku prvostupňového súdu, tak nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok, ako vecne správny za použ. § 219, ods. 1 O.s.p. potvrdiť, keď odvolací súd dospel k záveru o správnosti rozhodnutia tiež v časti náhrady trov konania medzi účastníkmi.

O trovách odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol podľa § 224, ods. 1 O.s.p., v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, O.s.p. tak, že odporcovi, ani vedľajšiemu účastníkovi ich náhradu nepriznal, i keď v odvolacom konaní mali plný úspech, pretože títo náhradu trov konania neuplatnili a z obsahu spisu im ani žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu Trenčín pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.